

Sygn. akt **XXV C 1790/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Włodarczyk		
Protokolant:	sekretarz sądowy Arkadiusz Połaniecki		

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A z siedzibą w W.**

przeciwko **J. J. i A. J.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz **J. J. i A. J. solidarnie** kwotę 14.434,00 zł (czternaście tysięcy czterysta trzydzieści cztery złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygn. akt XXV C 1790/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 października 2016 roku **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.** wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych **J. J. i A. J.** kwoty 418.569,51 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej **A. J. zam. (...) (...) W.** do egzekwowania tej należności z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W., Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), a także z ograniczeniem do wysokości hipoteki umownej na sumę 1 033 350 zł. oraz o zasądzenie solidarnie kosztów postępowania sądowego wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód podał, iż w drodze sukcesji uniwersalnej jest następcą prawnym **(...) S.A. z siedzibą w W.**, który wszedł w ogół praw i obowiązków **(...) S.A. Spółki Akcyjnej Oddział w P.** wynikających z umowy zawartej z pozwanym **J. J.** o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 08 lipca 2008 r.

Zdaniem powódki dochodzona wierzytelność, jej wysokość oraz struktura zadłużenia wynikają bezpośrednio z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 października 2016 r. podpisanego przez osobę uprawnioną do reprezentacji powódki.

Z uwagi na zabezpieczenie wierzytelności wynikających z w/w umowy poprzez ustanowienie hipoteki umownej do kwoty 1 033 350 zł. obciążającej nieruchomości przy ul. (...) w W., również pozwana A. J. będąca jej współwłaścicielką, odpowiada rzeczowo za wierzytelność wynikającą z w/w umowy.

Zdaniem powódki skierowanie pozwu jest w pełni uzasadnione albowiem pozwani, pomimo wezwania ich do dobrowolnego spełnienia świadczenia, polegającego na zwrocie wskazanej sumy pieniężnej wraz z odsetkami za opóźnienie i upływu terminu, nie zapłacili należności, która odpowiada sumie kwot: a/ 408 014,43 zł z tytułu kapitału, b/ 4 325,09 zł. z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od 28 grudnia 2015 r. do 02 września 2016 r.; c/ 6 229,99 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału od 3 września 2016 r. do 19 października 2016 r. (d: pozew k. 3-5).

W oparciu o wyciąg z ksiąg bankowych powód domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie art. 485 § 3 k.p.c.

Zarządzeniem z dnia 28 listopada 2016 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 62).

W dniu 31 marca 2017 r. pozwany J. J. złożył odpowiedź na pozew, która zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2017 r. na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. i art. 207 § 7 k.p.c. została zwrócona jako złożona po terminie.

Na rozprawie w dniu 5 września 2017 r. pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu. Pozwani zakwestionowali roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości, w tym także treść wyciągu z ksiąg bankowych załączonego do pozwu albowiem nie został złożony dokument, z którego wynikałoby umocowanie osób, które udzieliły pełnomocnictwa osobie, która podpisała wyciąg z ksiąg bankowych do reprezentacji powódki a ponadto podnieśli, że złożony wyciąg z ksiąg bankowych nie mający charakteru dokumentu urzędowego nie stanowi dowodu wykazania istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego roszczenia.

Uzasadniając stanowisko pozwani zarzucili nie wykazanie przez powódkę umocowania osób, które podpisały umowę co skutkuje jej nieważnością, a także z uwagi na nie załączenie do pozwu załączników do umowy również brak możliwości rzetelnej analizy zasadności powództwa. Ponadto wskazali, iż realizując umowę pozwani spłacili na rzecz Banku kwotę wyższą od udzielonego kredytu, tj. 670 000 zł przez co nie pozostają już dłużnikami powódki. Zaznaczyli również, że powódka nie wykazała co składa się na kwotę kapitału 408 014,43 zł. tym bardziej, iż ze złożonego zaświadczenia wynika, że powódka do dnia 23 lutego 2016 r. otrzymała z tytułu kapitału kwotę 540 752,94 zł.

Pozwani podnieśli także, iż powódka nie wykazała sposobu księgowania wpłat a ponadto zapis zawarty w § 2 ust. 1 umowy wskazujący na zapis w postaci „Kredyt jest indeksowany do waluty obcej CHF” w świetle dowodów załączonych do pozwu nie poddaje się jakiegokolwiek racjonalnej wykładni (d: pismo z dnia 4.09.2017 r. k. 111-113, stanowisko na rozprawie k. 115).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 lipca 2008 r. pozwany J. J. zawarł z (...) S.A. Spółką Akcyjną Oddział w P. umowę o kredyt hipoteczny nr (...), na podstawie której bank oddał mu do dyspozycji kwotę kredytu w wysokości 516 675 zł. z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu odrębnej własności lokalu położonego w W. ul. (...) nr lokalu (...) (...) na działkach o numerze (...). Kwota kredytu podlegała indeksacji do waluty obcej CHF.

Okres kredytowania został określony na 132 miesiące. Kredyt został oprocentowany wg

zmiennej stopy procentowej, która na dzień sporządzenia Umowy wynosiła 3,84833% w stosunku rocznym i była ustalona jako suma stopy referencyjnej LIBOR 3M (CHF) oraz stałej marży Banku w wysokości 1,05 punktów procentowych (d: § 1-3 umowy k. 35).

Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w równych miesięcznych ratach obejmujących część kapitałową i odsetkową w terminach i wysokościach określonych w umowie. O terminie spłaty pierwszej raty pozwany miał być zawiadomiony listownie w terminie 14 dni od dnia uruchomienia kredytu.

Jako zabezpieczenie spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi należnościami wynikającymi z umowy pozwany ustanowił pierwszą hipotekę kaucyjną do kwoty 1 033 350 zł. na odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) (...) położonego w W. przy ul. (...) nr działki (...), dla której będzie utworzona księga wieczysta przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. (d: § 7 umowy k. 36-37).

W przypadku wystąpienia zadłużenia przeterminowanego Bank był uprawniony do naliczania odsetek wynoszących 16% w stosunku rocznym (d: § 8 umowy k. 37).

Wszelkie zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności za wyjątkiem zmian w Regulaminie, w Taryfie, oprocentowaniu oraz w innych przypadkach przewidzianych w umowie lub Regulaminie (d: § 14 umowy k. 39).

W zakresie nieuregulowanym Umową do zawartego stosunku miały zastosowanie postanowienia Regulaminu, który pozwany otrzymał w dniu podpisania umowy (d: § 15 umowy k. 39).

Dla nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) w dniu 11 lutego 2009 r. została założona księga wieczysta KW nr (...) prowadzona przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., którego współwłaścicielami w częściach ułamkowych są J. J. w udziale 6/10 oraz A. J. w udziale 4/10. W/w nieruchomość została obciążona hipoteką zabezpieczającą wierzytelności wynikające z umowy kredytu hipotecznego nr (...).

Prawa i obowiązki wynikające z umowy kredytowej a dotyczące kredytodawcy z dniem 19 września 2011 r. przeszły na (...) S.A. na podstawie art. 42e ust. 2 prawo bankowe (d: odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców nr (...) k. 29-34, decyzja (...) z dnia 29.08.2011 r. k. 23).

Następnie na podstawie uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 14 listopada 2012 r. powziętej na podstawie art. 506 § 1 kodeksu spółek handlowych oraz uchwały zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 14 listopada 2012 r. doszło do połączenia (...) Bank (...) S.A. (spółki przejmującej) z (...) S.A. (spółką przejmowaną) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 kodeksu spółek handlowych (d: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS nr (...) k. 10-22).

W dniu 6 września 2016 r. powód w związku z rozwiązaniem umowy o kredyt hipoteczny wystosował do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty określonej na w/w dzień na 415 126,54 zł. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, które zostało odebrane przez J. J. w dniu 20 września 2016 r. a przez A. J. w dniu 19 września 2016 r. (d: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 58, 59 zpo k. 58v, 59v).

Na dzień 23 lutego 2016 roku pozwani zapłacili na rzecz Bank z tytułu kapitału kwotę 540 752,94 zł. oraz z tytułu odsetek kwotę 114 120,63 zł., oraz na dzień 29 września 2016 roku kwotę 5 514,02 CHF z tytułu kapitału, której równowartość wyliczona wg średniego kursu waluty CHF ogłaszanego przez NBP odpowiada kwocie 21 698,64 zł i 260,90 CHF z tytułu odsetek odpowiadającą równowartości 1 028,08 zł. (d: zaświadczenie o zapłaconych odsetkach i kapitale od kredytu k. 114-114v).

W dniu 20 października 2016 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazał, że J. J. z tytułu umowy kredytu ma zapłacić na rzecz Banku kwotę 418 569,51 zł, na która składają się należności z tytułu:

a/ 408 014,43 zł - kapitału;

b/ 4 325,09 zł – odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 28 grudnia 2015 r. do 02 września 2016 r.;

c/ 6 229,99 zł – odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału za okres od dnia 3 września 2016 r. do dnia 19 października 2016 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych.

Jednocześnie powód wskazał, że wierzytelność została zabezpieczona na rzecz (...) Bank (...) S.A. poprzez ustanowienie hipoteki umownej do kwoty 1 033 350 zł. na nieruchomości, dla której utworzona została księga wieczysta nr (...), której współwłaścicielami pozostają J. J. i A. J. (d: Wyciąg z ksiąg bankowych k. 41).

Powyższe okoliczności Sąd ustalił wyłącznie w oparciu o dokumenty o charakterze urzędowym w postaci odpisów z Rejestru Przedsiębiorców, z których wynika przejście praw i obowiązków banku, z którym J. J. zawarł umowę kredytową a tym samym legitymacja czynna powoda do dochodzenia roszczenia oraz w oparciu o dokumenty prywatne wymienione

w stanie faktycznym. Oceniając złożone przez strony dokumenty prywatne Sąd uznał, iż stanowią one dowód tego, że osoby, które się podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia woli. Zaznaczyć przy tym należy, iż w zakresie umowy kredytu Sąd przyjął wobec bezspornego faktu jej zrealizowania, tj. skorzystania przez pozwanego J. J. z kwoty określonej w § 2 umowy, iż doszło do jej zawarcia pomiędzy stronami. Powyższego w ocenie Sądu nie podważa fakt, iż do pozwu nie zostało załączone pełnomocnictwo dla osób, które podpisały umowę albowiem w czasie realizacji umowy umocowanie w/w osób nie było kwestionowane. Dodać także wypada, iż zgodnie z art. 103 ust. 2 k.c. pozwany nigdy nie domagał się potwierdzenia czynności dokonanej w dniu 8 lipca 2008 r. przez pełnomocników poprzednika prawnego powódki jak również na takie okoliczności nie wskazał. Z uwagi na powyższe nie sposób wyprowadzić wniosku w postaci nieważności umowy z samego faktu nie dołączenia do pozwu pełnomocnictw, w oparciu o które działały R. D. oraz S. S., w dniu podpisania umowy z dnia 8 lipca 2008 r.

Odnosząc się do kwestii przedsądowego wezwania do zapłaty w ocenie Sądu stanowi on wyłącznie dokument potwierdzający fakt podjęcia w/w czynności wobec pozwanych przy czym ani w/w dokument ani też Wyciąg z Ksiąg Bankowych nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego J. J. wobec Banku, jak również jego wysokości. Z uwagi na powyższe oraz fakt, iż wysokość zobowiązania została zakwestionowana przez pozwanych Sąd czyniąc ustalenia faktyczne uznał jedynie, iż taki dokument został wystawiony a wskazane w nim kwoty stanowią jedynie wyliczenia przeprowadzone przez powódkę, które jednak w świetle materiału dołączonego do pozwu nie poddają się jakiegokolwiek kontroli. Sąd również w oparciu o postanowienia umowy i nawet zawartą w niej kwotę kredytu oddaną do korzystania pozwanemu oraz określoną stopę procentową nie był w stanie dokonać weryfikacji należności ujętej w w/w dokumencie.

W ocenie Sądu za podstawę ustaleń należało przyjąć zaświadczenie o wypłaconych odsetkach i kapitale od kredytu wystawione przez powódkę w dniu 30 września 2016 r., w którym pracownik Banku poświadczył jaka kwota zarówno z tytułu kapitału jak również z tytułu odsetek została zapłacona przez pozwanego J. J.. Przedmiotowy dokument. Został przyjęty przez Sąd pomimo złożenia go na rozprawie w dniu 5 września 2017 r. albowiem zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. nie zmierzał on do przedłużenia postępowania. Faktem jest, iż z daty wystawienia dokumenty wynikała możliwość złożenia go już wcześniej, w tym w terminie określonym do złożenia odpowiedzi na pozew, niemniej jednak z uwagi na charakter środka dowodowego, przeprowadzenie z niego dowodu nie wymagało ani odroczenia rozprawy ani też przeprowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Sąd oddalił wniosek pełn. powódki o określenie 14 dniowego terminu na złożenie kolejnego pisma procesowego albowiem co do dokumentu złożonego na rozprawie, wobec faktu, iż pochodził on od powódki przez co powinien być znany jej pełnomocnikowi, nie stanowił on jakiegokolwiek novum dla strony powodowej a tym samym nie zachodziła konieczność udzielenia terminu na zajęcie stanowiska.

Ponadto co do podnoszonych przez pozwanych zarzutów w postaci nie wykazania roszczenia co do wysokości podkreślić należy, iż strona zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. była zobowiązana do przytoczenia wszystkich faktów i dowodów już w chwili złożenia pozwu. Powyższe niewątpliwie odnosi się do wysokości roszczenia. Powódka domagając się bowiem określonej kwoty pieniężnej zobowiązana była wykazać co najmniej istnienie stosunku zobowiązaniowego oraz jego wysokość, w tym sposób jej wyliczenia tak aby strona pozwana mogła się zorientować z czego, za jaki okres

oraz w jakiś sposób została naliczona dochodzona należność. Dowody pozwalające wykazać powyższe w ocenie Sądu powinny być dołączone do pozwu a nie tworzone czy też przygotowywane dopiero w toku dalszego postępowania. Zaznaczyć przy tym należy, iż konieczność złożenia dowodów uzasadniających istnienie roszczenia i jego wysokość została ujawniona stronie powodowej przez Sąd, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty i to zarówno w postępowaniu nakazowym jak i upominawczym o czym powódka została poinformowana na skutek wezwania do uzupełnienia brakującej opłaty od pozwu, co też zostało uczynione dopiero po wpisaniu sprawy do rep. C. Z powyższego wynika, iż dokumenty załączone do pozwu budziły wątpliwości co do zasadności i wysokości roszczenia, które istniały jeszcze przed złożeniem zarzutu przez pozwanych. Pomimo powyższego powódka przed doręczeniem odpisu pozwu nie złożyła żadnych dokumentów, które pozwalałyby na czynienie ustaleń jakie zdarzenie skutkowało powstaniem roszczenia a także jak została ustalona wierzytelność. Z tych też względów w ocenie Sądu nie istniała podstawa do zakreślenia powódce terminu na złożenie pisma procesowego, w sytuacji gdy podniesiony zarzut, który zdaniem Sądu odnosił się do niewypełnienia od początku obowiązku dowodowego w sposób prawidłowy miałby skutkować de facto odroczeniem rozprawy. Powyższe w ocenie Sądu prowadziłyby do naruszenia zasady wynikającej z art. 6 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Po analizie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż powództwo w całości podlega oddaleniu z powodu braku wykazania przez powódkę zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Przed przystąpieniem do oceny prawnej roszczenia wskazać należy, iż niezależnie od faktu zajęcia czy nie zajęcia stanowiska przez stronę pozwaną w toku postępowania Sąd ocenia twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Co do zasady z wyjątkiem sytuacji wskazanych w ustawie, tj. – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – Sąd zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej, (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Jednakże stosownie do treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., sygn. akt III CRN 30/72 sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie nawet wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Również w orzeczeniu z dnia 06 czerwca 1997 roku Sąd Najwyższy wskazał, że stosownie do art. 339 k.p.c., o ile zaistnieją po temu przesłanki określone w § 1, sąd może wydać wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (§ 2). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (sygn. akt I CKU 87/97 publ. Prokuratura i Prawo z 1997 roku nr 10 poz. 44).

Wskazać również należy, że w polskim systemie prawnym, co wynika zarówno z przepisów prawa, jak i z orzecznictwa sądowego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi określone skutki prawne, o czym stanowi art. 6 k.c. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa.

Dodatkowo podkreślić należy, iż zgodnie z art. 3 k.p.c. strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (zasada kontradyktoryjności). Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7.10.1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16.12.1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11.10.2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251). Reguła ta znajduje uzasadnienie nawet w przypadku stron występujących w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego (por. cyt. wyrok SN z dnia 11.10.2000 r.). Za niedopuszczalne proceduralnie należy przy tym uznać przerzucanie ciężaru dowodu na pozwanego, a tym bardziej na sąd. To nie sąd, ani też pozwany ma wykazać, że wierzytelność istnieje oraz w jakiej wysokości, obowiązek ten spoczywa wyłącznie na powodzie.

Mając na uwadze powyższe, to na powodzie jako stronie, która z podnoszonych przez siebie twierdzeń pragnie wywodzić określony skutek prawny w postaci żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, spoczywał obowiązek wykazania zarówno zasady odpowiedzialności pozwanych jak i obowiązek udowodnienia wysokości żądania. Zaznaczyć również należy, iż ostatecznie zarówno zasada odpowiedzialności, jak i wysokość dochodzonej należności została zakwestionowana przez stronę pozwaną, która na rozprawie zgłosiła stosowny zarzut.

W kontekście powyższego, podnieść więc należy, iż w toku procesu okoliczności te nie zostały udowodnione. Powódka nie wykazała bowiem w sposób nie pozostawiający wątpliwości podnoszonych przez siebie okoliczności, które uzasadniały zasądzenie od pozwanych na jego rzecz żądanej kwoty, stanowiącej – jak twierdzi powódka – należność wynikającą z umowy kredytu hipotecznego zawartego w dniu 8 lipca 2008 r.

Przechodząc już do oceny roszczenia wskazać należy, iż strona powodowa wykazała, że pomiędzy jej poprzednikiem prawnym a pozwanym J. J. doszło do zawarcia umowy kredytu hipotecznego opiewającego na kwotę 516 675 zł., podlegającego zwrotowi

w stałych miesięcznych 132 ratach. Powyższa okoliczność była już przedmiotem analizy w poprzedniej części uzasadnienia albowiem w ocenie Sądu nie załączenie do pozwu pełnomocnictw udzielonych osobom, które podpisały umowę w imieniu banku, w sytuacji gdy na podstawie w/w umowy pozwany otrzymał w/w kwotę a także nigdy nie zakreślał powódce terminu na potwierdzenie czynności, nie może prowadzić do stwierdzenia jej nieważności.

Przedmiotowa umowa bezspornie stanowiła czynność bankową w myśl art. 5 ust. 2 pkt 3 prawa bankowego. Ponadto zgodnie z art. 69 ust. 1 i 2 cyt. ustawy w wersji obowiązującej na dzień udzielenia kredytu przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Mając na uwadze powyższe wymagania bezsporne jest, iż umowa została zawarta w formie pisemnej, a także zawierała postanowienia dotyczące kwoty pozostawionej do dyspozycji pozwanemu, oprocentowania i zasad spłaty.

Podkreślić przy tym wypada, iż określenie kwoty oddanej pozwanemu nastąpiło bezspornie w złotych polskich. Faktem jest, iż w § 2 ust. 1 zd. 2 umowy zawarto sformułowanie o indeksowaniu kredytu do waluty obcej, które jednak nie zostało w umowie doprecyzowane. W tym miejscu od razu zaznaczyć należy, iż powódka nie załączyła do pozwu Regulaminu, na podstawie którego Sąd mógłby dokonać oceny w/w instytucji zastosowanej w ramach przedmiotowej umowy. Ponadto nie doprecyzowanie w umowie kwoty wyrażonej w walucie określonej na dzień zawarcia umowy

oraz w innych dokumentach z których taka wielkość powinna wynikać, nie pozwala Sądowi na zweryfikowanie jak w/w kwota została określona, w tym nawet wg jakiego kursu została wyliczona a przede wszystkim w jaki sposób przedmiotowa instytucja indeksacji podlegała zastosowaniu.

W tożsamy sposób należy ocenić zapisy dotyczące spłaty rat kredytu, która zgodnie z § 6 umowy powinna być dokonana w przeciągu 132 miesięcy, w równych ratach kapitałowo-odsetkowych. W umowie strony zastrzegły jedynie zobowiązanie spoczywające na Kredytobiorcy polegające na utrzymaniu wystarczających środków na rachunku, z którego będą pobierane raty, a które będą uwzględniały wahania kursowe w przypadku kredytu indeksowanego do waluty obcej.

W świetle przedmiotowych, bardzo enigmatycznych uregulowań oraz nie przedłożenia innych dokumentów, Sąd nie mógł ustalić jak oraz w jakiej kwocie powinny być realizowane spłaty rat z tytułu kredytu. Dodać bowiem wypada, iż w samej umowie nie przedstawiono nawet mechanizmu indeksowania rat kredytu jak również terminów ich spłaty. Ponownie należy zaznaczyć, iż nie złożenie Regulaminu, w którym prawdopodobnie w/w instytucje zostały uregulowane uniemożliwia nie tylko jakkolwiek ich ocenę pod względem regulacji prawnych ale przede wszystkim na ustalenie, określenie nawet jaka kwota na dzień wystąpienia z żądaniem pozwu pozostała do spłaty.

Jak wynika z umowy czas spłaty został określony na 11 lat i nie zakończył się przed dniem zamknięcia rozprawy, co prowadzi do wniosku, że niedopuszczalne jest przyjęcie, iż cała kwota z tytułu kredytu jest wymagalna. Powyższe podważa również zaświadczenie wystawione przez Bank w dniu 30 września 2016 r. (k. 114), z którego wynika, iż już na dzień 23 lutego 2016 r. została spłacona z tytułu kapitału w złotych polskich kwota wyższa niż faktycznie przekazana pozwanemu do dyspozycji. Jak już zaznaczono powyżej brak postanowień regulujących kwestię indeksacji, która nie wynika z postanowień umowy prowadzi do następujących wniosków:

- że, kwota kapitału określona w złotych polskich, wobec braku podstaw do przyjęcia jej określenia w innej walucie, została spłacona;
- że, w świetle zgromadzonego materiału nie jest możliwe ustalenie jakich należności i z jakiego tytułu oraz w jaki sposób naliczonych dochodzi strona powodowa;
- że, nie zostało wykazane jakie zdarzenie stanowi podstawę do naliczenia dochodzonej kwoty skoro okres kredytowania nie upłynął a strona powodowa nie przedstawiła ani wypowiedzenia umowy dokonanej, czy to przez stronę powodową czy też przez stronę pozwaną.

Powyższe stanowisko w pełni uzasadnia również charakter dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg bankowych albowiem w myśl art. 95 ust. 1 prawa bankowego nie ma on charakteru dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, lecz jedynie dokumentu prywatnego przez co zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny nie jest wyposażony w domniemanie zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń, lecz jedynie w domniemanie wykluczające potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego w tym się wyraża, iż zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się natomiast na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia woli, nie przesądza kwestii, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie

w świetle przepisów prawa cywilnego, a przede wszystkim prawdziwości oświadczenia przez co **dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.**

Uznanie wyciągu z ksiąg bankowych za dokument prywatny, jak słusznie wskazała strona pozwana podyktowane było treścią orzeczenia wydanego przez Trybunał Konstytucyjny z dnia 15 marca 2011 r. sygn. akt P 7/09 (publ. Dz.U. Nr 72, poz. 388), w którym wskazano na przyczyny uzasadniające brak podstaw do traktowania przedmiotowego dokumentu

za urzędowy, albowiem prowadziłyby to do zmiany rozkładu ciężaru dowodu przerzucając go na konsumenta (kredytobiorcę) co w stosunkach umownych powstałych pomiędzy bankiem a konsumentem jest nieuzasadnione.

Skoro zatem złożony przez powódkę dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nie może być uznany za dowód potwierdzający istnienie a przede wszystkim wysokość należności, a ponadto sam w sobie nadal nie pozwala na określenie sposobu ustalenia dochodzonej należności, podzielić należało stanowisko pozwanych, iż powódka nie podołała obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. w postaci ciężaru wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Z uwagi na powyższe kolejny argument strony pozwanej dotyczący nie wykazania umocowania osób, które udzieliły pełnomocnictwa J. G. (osobie, która podpisała wyciąg z ksiąg bankowych) wobec nie złożenia dokumentu potwierdzającego, że na datę 17 marca 2014 r. (data udzielenia pełnomocnictwa k. 42) były one członkami zarządu, choć zasadny, w niniejszej sprawie ma drugorzędne znaczenie.

Ubocznie już tylko dodać wypada, iż z zasady kontrydiktoryjności obowiązującej w procesie cywilnym oraz zasady koncentracji materiału dowodowego, której wyrazem jest art. 207 § 6 k.p.c. wynika, że powód składając pozew powinien dołączyć wszystkie posiadane dowody celem wykazania zasadności roszczenia, a ewentualna ich niekompletność nie może stanowić i nie stanowiła podstawy do zawieszenia postępowania czy też odroczenia rozprawy. Nadto zwrócić należy uwagę na fakt, iż Sąd w postępowaniu procesowym nie jest zobligowany do zobowiązywania strony powodowej do przedstawiania jakichkolwiek dokumentów, z których wywodziłaby korzystne dla siebie skutki prawne. Niezależnie od powyższego, jak wskazano powyżej, powódka niezależnie od stanowiska pozwanych wyrażonego na rozprawie, na której mieli prawo takie przedstawić, już z uwagi na stwierdzenie barku podstaw do wydania nakazu zapłaty powinna powziąć wiedzę co do istnienia wątpliwości odnośnie okoliczności, które chciała wyprowadzić ze złożonego materiału dowodowego. Pomimo powyższego powód nie podjął w powyższym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej.

Nie wykazanie zasadności i wysokości roszczenia wywodzonego z umowy o kredyt hipoteczny zawartej z J. J. skutkuje równocześnie brakiem zasadności roszczenia wobec A. J., która z uwagi na fakt, iż jest współwłaścicielem nieruchomości obciążonej hipoteką ponosi wyłącznie odpowiedzialność rzeczową. Zaznaczyć bowiem należy, iż hipoteka jest prawem akcesoryjnym, co oznacza, że jej istnienie i treść zależą od wierzytelności, którą zabezpiecza. Powyższe wprost wynika z treści art. 65, 73, 79 oraz art. 94 ustawy o księgach wieczystych.

Mając zatem na uwadze fakt, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie wobec kredytobiorcy na skutek jego nieudowodnienia, brak było również podstaw do uwzględnienia żądania wobec dłużnika rzeczowego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Z uwagi zatem na oddalenie powództwa, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 105 § 2 k.p.c. i § 2 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667) oraz mając na uwadze fakt, iż pozew został złożony przed dniem 27 października 2016 r., Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 14 434 zł., na która składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 14 400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictw w wysokości 34 zł.

W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)